

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobců: **a) M. M., b) Z. M.**, oba zast. Mgr. Ing. Veronikou Žánovou, advokátkou se sídlem Náměstí Míru 341/15, Praha 2, proti žalovanému: **Městský úřad Lišov**, se sídlem tř. 5. května 139/156, Lišov, zast. JUDr. Martinem Slobodníkem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem U Rybníčku 553, Prachovice, na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 7. 2023, č. j. 57 A 17/2023-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci se žalobou podanou u krajského soudu domáhali ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nerozhodnutí o jejich žádosti o povolení připojení sousední nemovitosti na místní komunikaci podané dne 20. 2. 2023. Žalovanému byla žádost postoupena dne 28. 2. 2023 místně nepřislušným Magistrátem města České Budějovice. Před podáním žaloby žalobci uplatnili u nadřízeného Krajského úřadu Jihočeského kraje podnět k opatření proti nečinnosti.

[2] Dne 16. 6. 2023 vzali žalobci žalobu zpět z důvodu chování žalovaného, který rozhodnutím ze dne 30. 5. 2023 řízení o žádosti zastavil pro podání neoprávněnou osobou, tedy o žádosti rozhodl a ukončil tak svoji nečinnost. Současně žalobci požádali o přiznání náhrady nákladů řízení.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), neboť nepochyboval o tom, že žalobci vzali svůj návrh zpět. Zároveň uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení, jelikož žalobci vzali žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného, a z toho důvodu mají podle § 60 odst. 3 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl zrušit napadené usnesení a současně odmítnout, eventuálně

zamítnout žalobu. Namítl nedostatek aktivní věcné legitimace žalobců i nedostatek své pasivní legitimace. Uvedl, že žaloba byla předčasná, když byla podaná jen jediný den po uplynutí obecné 30denní lhůty k rozhodnutí nadřízeného orgánu o opatření proti nečinnosti. Žalobci nemohli vědět, zda obecná lhůta nebyla prodloužena. Nevyčkali-li na uplynutí prodloužené lhůty, nevyčerpali řádně a bezvýsledně prostředky na ochranu proti nečinnosti, a tudíž nesplnili základní podmínku pro podání žaloby. Krajský soud měl tedy žalobu ihned zamítnout nebo odmítnout, zjevné nedostatky žaloby však ignoroval. Pokud by žaloba nebyla vzata zpět, nebyla by úspěšná. Je proto nespravedlivé, aby stěžovatel nesl tíhu nákladů řízení.

[5] Žalobci se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[6] Nejvyšší správní soud uvádí, že obdobnými případy totožného stěžovatele se nedávno zabýval v usneseních ze dne 18. 8. 2023, č. j. 4 As 281/2023-31, a ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 As 200/2023-26 a č. j. 9 As 201/2023-26. V těchto usneseních konstatoval, že k obdobným případům, kdy žalovaný správní orgán napadá usnesení krajského soudu, jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro její zpětvzetí a zároveň byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení, již existuje ustálená judikatura, která byla završena usnesením rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS. V něm rozšířený senát vycházel z koncepce subjektivní nepřipustnosti kasační stížnosti v případech, kdy je zjevné, že řízení o žalobě nemůže pro stěžovatele (žalovaného) skončit příznivěji ani při jeho úspěchu v řízení o kasační stížnosti, přičemž pro posouzení příznivosti není rozhodující otázka náhrady nákladů řízení. Na základě dalších úvah dospěl rozšířený senát k závěru, že žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. a taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od uvedeného závěru odchýlit ani v nyní projednávané věci, proto uzavírá, že stěžovatel není oprávněn proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podat kasační stížnost. Vzhledem k tomu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat jednotlivými kasačními námitkami.

[8] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

